

ГЛАВА ЛСП.

Иисусъ Христосъ ся являва на Маріѣ Магдалинѣ и на други-тѣ жены.

Марія Магдалина ходила на гроба на Господа Иисуса порано отъ други-тѣ жены, когато было още темно; тя видѣла камыка отваленъ отъ врата-та на пещерѣ-тѣ и, като не намѣрила въ гроба тѣло-то Иисусово, върнѣла ся съ ужасъ до Апостолы-тѣ и казала: „взели изъ гроба тѣло-то на Господа, и не знаѣхъ, гдѣ сѣ Го положили. Като общила на ученицы-тѣ това скърбно извѣстіе, тя отишла пакъ на гроба. Во время-то на нейно-то отсутствіе други-тѣ жены вече посѣтили гроба Христовъ и отишли си. Марія стояла при праздния гробъ и плакала.

Като надникнѣла въ гроба, тя со страхъ гледала въ него, и веднага видѣла два Ангела въ бѣлы дрехы: единъ отъ нихъ сѣдѣлъ при главѣ-тѣ, а другой при нозѣ-тѣ, гдѣ лежало тѣло-то Иисусово. „За что плачешь“, казали Ангелы-тѣ. — „Плачѣхъ, зачтото взели отъ тука Господа моего, и не знаѣхъ, гдѣ сѣ Го положили,“ отговорила Марія, проливайъщи слъзы, и кога ся обърнѣла, тя видѣла Самого Господа, Който стоялъ прѣдъ неѣхъ, но не Го познала. Иисусъ Христосъ ѣ казалъ: „зачто плачешь? Что ищешь?“ Марія мыслила, че види прѣдъ себе градинаря, и затова отговорила: „ако си Го взелъ ты, то кажи ми, гдѣ си Го положилъ, та да мога да Го вземѣхъ.“ Иисусъ Христосъ ѣ казалъ съ милостивъ, ней знаемый гласъ: „Маріе!“

Въ таѣхъ минутѣхъ Го познала тя и, като ся спустихѣла камъ нозѣ-тѣ Му, воскликнѣла въ восторгъ сърдеченъ: „Учителю!“ Тя отъ радость искала да пригърне колѣнѣ-тѣ Му, но Господъ ѣ казалъ: „не прикасайся до Мене! Още не сѣмъ възлѣзѣлъ до Отца Моего. Иди до брате-то Ми (съ това имя Той наричалъ ученицы-тѣ Си) и кажи имъ, че възлазимъ камъ Отца Моего и Отца вашего, камъ Бога Моего и Бога вашего.“